

Vreau să știu

În casa noastră nu există televizor. Nu pentru că am fi săraci și n-am avea bani să ne cumpărăm unul. Nu despre asta e vorba.

– Așa am decis, tatăl tău și cu mine, la momentul respectiv și – punct. Șlus! mi-a răspuns mama atunci când am întrebat-o a mia oară de ce nu avem un televizor.

Cuvântul acesta, *șlus*, este un cuvânt străin, iar mama îl folosește destul de des când vorbește cu mine și, în anumite momente, acest cuvânt sună bine. În ceea ce privește lipsa televizorului însă, nu-mi părea un cuvânt prea simpatic. Mama tot repetă povestea despre un filosof care, spre sfârșitul secolului trecut, spunea că acest obiect ne va devora creierul, așa cum capra devorează tot ce-i pică în gură. Odată, mi-am imaginat o capră care păștea iarba de la televizor, iar imaginea aceasta m-a făcut să râd. Cum anume arată mintea, însă, nu mi-am putut imagina, dar, văzând cum se încrâncenase mama Senia, mi-am dat seama că era vorba despre o treabă serioasă. Senia nu are voie să se încrânceneze, pentru că atunci îi apare pe frunte un rid adânc, a cărui urmă se vede încă mult timp după aceea, chiar și atunci când ea uită care fusese inițial

motivul încrâncenării. Senia e tânără și frumoasă și nu are voie să aibă riduri, iar eu am nevoie de televizor – pur și simplu, așa sunt eu. Îmi este totuna dacă ar fi unul mic, de mărime mijlocie, sau unul mare, din acela – *plasmă*. Părinții mei au decis ca eu să cresc fără televizor, iar eu am decis că atunci când voi fi mare voi avea trei copii și fiecare dintre ei va avea, în camera lui, câte un televizor personal. Asta înseamnă că vor fi trei aparate pentru toți cei trei copii... dar ce s-ar întâmpla dacă ei vor fi neglijenți și vor lăsa aparatele pornite?! Atunci ar trebui să merg eu prin camere ca să le închid, să le atrag atenția copiilor asupra acestui lucru, ei nu mă vor asculta, eu îi voi certa, ei nu mă vor asculta nici atunci... Iar acest lucru ar fi obositor: trei camere, trei copii, trei televizoare... Așa că am încetat să mă mai gândesc la lucrul acesta. Poate că totuși ar trebui să iau o decizie mai târziu.

Cred că vă dați deja seama că acest lucru este valabil și când este vorba despre telefonul mobil. Eu sunt singurul copil care a terminat clasa întâi din ciclul primar – și care n-are un mobil!

Repet, nu pentru că am fi săraci, ci pentru că așa au decis părinții mei, chiar dacă decizia nu e luată pe termen lung! În acest caz, încă mai există speranță!

– Vei primi un telefon mobil atunci când vei împlini zece ani! mi-a promis mama.

Tot atunci mi se va permite să petrec și mai mult timp în fața calculatorului!

Dacă vă gândiți că acest lucru nu îmi este permis acum, aveți dreptate! Nu am voie să stau la calculator aproape deloc, în afara zilelor de sâmbătă, dar și atunci pot s-o fac doar o singură oră! Atunci, de obicei, desenez și colerez în *Photoshop*. Îmi place să fac acest lucru – e

foarte ușor –, credeți-mă! Separ cerul de pământ dintr-o singură mișcare, adaug câmpia, florile, un copac enorm și niște norișori. Sub iarbă și pământ desenez chiar și niște vizuini, apartamente pentru cârțițe și iepuri unde adaug fotolii, mese, scaune și pătuțuri. Desenez și cârțițele, și iepurii. Cârțițelor le desenez neapărat și ochelari, pentru că ele văd mai prost și mi-e milă de ele. Mama Senia este de fiecare dată încântată de desenul făcut, iar ea chiar se pricepe la desene, pentru că este profesoară de desen și pictură la o școală de design. Este un profesor strict, însă mie ce îmi spune de fiecare dată?

– Uau, cât ești de atentă la detalii, Mașa!

Îi place să fiu atentă la detalii și colorez foarte pedant, însă și acest program de calculator mă ajută mult. Când e vorba să colorez cu culori adevărate, pe hârtie, mi se întâmplă să mai pătez și mă chinuiesc mai mult.

– Tocmai acesta este secretul! mă asigură mama. Aici este vorba despre ceva real, nu virtual!

Așa îmi zice.

Filmele le vedem pe calculator. Cum spune mama, *este o adevărată fiară de calculator*. Un ecran mare și un film bun, totul însoțit, bineînțeles, de niște dulciuri. Când ne-am uitat la *Stăpânul inelelor*, a fost minunat. În acel film, răul este, în sfârșit, învins de bine, doar că eu m-am cam îndopat cu grisinele înmuiate în *Nutella* și mi s-a făcut rău după aceea, iar mama și-a făcut muștrări de conștiință pentru că fusese atât de concentrată la film încât nu observase câte dulciuri băgasem în mine. Ea ține foarte mult să fie o supermamă, iar mie îmi pare uneori rău că nu știe să se relaxeze. În astfel de momente, îi spun:

– Hai să fiu eu mama ta un pic, iar tu să fii Mașa.

Am jucat acest joc de câteva ori, însă ea a fost o Mașa atât de cuminte și de ascultătoare, încât a stricat tot jocul. Femeia asta chiar nu știe să se relaxeze!

Probabil că tata ar fi renunțat cu timpul la deciziile neplăcute legate de televizor, telefonul mobil și calculator, însă el – cum zice mama tot timpul – „nu mai e printre noi“.

Ea nu permite nimănui să spună că tatăl meu nu mai trăiește.

O dată a și îngenuncheat ca să-mi explice lucrul acesta mai bine.

Acest lucru s-a întâmplat pe vremea când încă mergeam la clasa pregătitoare. În ziua aceea, ne-a venit în vizită la grădiniță un pompier. Era tatăl unui coleg, Ivan. A apărut îmbrăcat în pompier, ne-a scos în curtea grădiniței și a aprins focul de față cu noi. După aceea, a tras furtunul conectat la o mașină adevărată de pompieri și a stins focul. Ei bine, acel tată a continuat să se joace cu noi aprinzând mici focuri pe care noi le stingeam, spre amuzamentul tuturor. Eram mai mulți copii care țineam furtunul, pentru că era foarte greu. Colegul nostru, Ivan, se umfla în pene. Nu că ar fi și zis ceva, dar am observat cum îl urmărește, plin de mândrie, pe taică-său. Moment în care mi-am adus brusc aminte cum ne jucam tata și cu mine. Noi doi eram vânători de pădăii. Cum aceste flori erau foarte importante pentru noi, ne întreceam, jucându-ne de-a „cine găsește și culege prima pădăie“. Mi-am adus aminte că tata nu mai e prezent și că de acum încolo va trebui să culeg pădăiile singură.

Când a venit mama să mă ia de la grădiniță, s-a uitat la desenele inspirate de joaca noastră cu tatăl lui Ivan. Focul pe care îl desenasem era cam amărât, iar ea a găsit

de cuviință să-mi spună acest lucru. I-am răspuns că îmi adusesem aminte de tata, apoi am început să plâng. Mai întâi am plâns fără ca mama să mă vadă, iar apoi am început să plâng mai tare și să-mi șterg nasul cu un fular alb. Acela a fost momentul în care mama s-a pus în genunchi în mijlocul trecerii de pietoni. Când vrea să-mi spună ceva important, întotdeauna îngenunchează și mă privește drept în ochi, chiar dacă nu este nevoie să facă acest lucru, pentru că e mărunțică și nu prea înaltă. Cred că în curând va trebui să îngenunchez și eu când voi avea ceva important de spus. În ziua aceea, cu vântul acela care-i dădea bretonul la o parte, ea a îngenuncheat și mi-a zis:

– Mașa, ești un copil mare acum și trebuie să știi un lucru: tatăl tău nu ne-a părăsit pentru că așa a vrut el. Alții sunt cei vinovați – cei care au condus atât de repede și au produs accidentul. El nu te-ar fi părăsit niciodată, așa că nu ai voie nici tu să-l părăsești pe el! Nu te mai gândi la el plângând, ai înțeles? Știi că nu-i plăcea să te vadă scâncind! Ai înțeles?

Probabil că acum credeți că mai adăuga și acel *șlus*, dar ea nu spune cuvântul acesta chiar tot timpul!

Și-a mușcat buza și și-a dres glasul, iar mie îmi era tare neplăcut văzând-o cum stă așa, în genunchi, în mijlocul trecerii de pietoni. Atunci mi-a fost milă de mama și n-am vrut s-o mai bat la cap. Am observat că și ea e decisă să nu plângă și, deoarece nutresc convingerea că stăpânirea de sine este o trăsătură bună, cred că e bine să-i ajuți pe astfel de oameni. Din ziua aceea când cu pompierul, nu am mai bătut-o la cap pe mama în legătură cu tatăl meu. Nu i-am spus nici despre faptul că uneori îmi este teamă că o să uit cum arăta tata. Mama vrea ca mie să nu-mi fie

frică de nimic, iar eu mă străduiesc în acest sens, chiar dacă nu-mi iese întotdeauna.

Ceea ce vă spun eu acum nu este o poveste, chiar dacă am primit de la tata numele unui personaj din povești. Eu nu prea mă dau în vânt după basme din simplul motiv că încă de la primele fraze aflăm că nu știu care prinț sau prințesă nu are tată (ceva mai rar) sau mamă (mai des). Și, de parcă acest lucru nu ar fi suficient, eroii din povești mai trec și prin tot felul de belele... Obligatoriu apare câte un zmeu sau vreun personaj malefic care are puteri supranaturale și, până când povestea nu se termină cu bine, trecem prin niște emoții... Iar după ce ne enervăm atât de mult, urmează un bla-bla-bla din care aflăm ceva de genul „și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți“!

Povestea pe care o voi depăna acum este una obișnuită și începe cu ziua în care mama a apărut în fața mea cu un plic în mână, zicându-mi:

– Ia ghici ce am eu aici! Admiterea ta la școală, frumoasa mea!

În acea după-amiază a frecat și a șters la geamuri de parcă școala ar fi urmat să se mute la noi acasă și de aceea era foarte important ca locuința noastră să fie extrem de curată. A dat volumul la muzică mai tare și a cântat toată ziua alături de Cane de la Partibrejkers¹ – chiar acel cântec cu versurile *Vreau să știu unde duce acel drum – pe mine și viața mea...* În timp ce-mi spuneam că pe mine acel drum mă duce la școală – ceea ce nu mă bucura prea mult –, în ceea ce privește muzica și cântatul din acea zi, am scăpat cu bine, pentru că ar fi putut fi fredonată și melodia *Nikita*. *Nikita* este melodia pe care o cântă Elton

¹ Partibrejkers – formație rock din Belgrad (n. trad.)